

Sygn. akt III KK 257/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **A.B.**

oskarżonego z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

w dniu 5 grudnia 2017 r.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 lipca 2016 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 5 października 2015 r., sygn.

akt XIV K (...)

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 października 2015 r. Sąd Okręgowy w G. (sygn. akt XIV K (...)) uznał oskarżonego A.B. za winnego przestępstw z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk, z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzył mu karę łączną 5 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny po 100 zł. każda z nich.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego A.B.

Obrona podniosła zarzuty:

- błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na błędnym uznaniu, że:

a) oskarżony A.B. działając wspólnie i w porozumieniu z M.M. i M.G. dokonał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wewnątrzwspólnotowego nabycia znacznych ilości środków odurzających (pkt 14 wyroku),

b) oskarżony A.B. wprowadził do obrotu środki odurzające i środki psychotropowe wskazane w punktach XII. XIII i XIV aktu oskarżenia poprzez zbycie ich M.M. (pkt 16 wyroku),

c) oskarżony A.B. udzielił M.M. 2 tabletki ekstazy (pkt 17 wyroku),

- obraży przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 7, art. 410 i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez niedokonanie wszechstronnej analizy zebranego materiału dowodowego i w konsekwencji:

a) bezpodstawne stwierdzenie sprawstwa oskarżonego A.B. odnośnie czynu wskazanego w punkcie 14 mimo, że głównym dowodem są wyjaśnienia M.M. poparte jedynie nielogicznymi wyjaśnieniami oskarżonego M.G.

b) bezpodstawne stwierdzenie sprawstwa oskarżonego A.B. odnośnie czynów wskazanych w punktach 16 i 17 mimo, że jedynym bezpośrednim dowodem są wyjaśnienia M.M. nie poparte w sposób bezpośredni jakimikolwiek innymi dowodami

c) bezpodstawne zakwestionowanie wyjaśnień oskarżonego A.B. konsekwentnie nie przyznającego się do winy

- nienależytego ustosunkowanie się do wyjaśnień oskarżonego M.M. oraz nienależytego wyjaśnienia rozbieżności występujących między wyjaśnieniami oskarżonego M.M., a oskarżonego M.G.

Wyrokiem z dnia 28 lipca 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) (sygn. akt II AKA (...)) zmienił orzeczenie w odniesieniu do oskarżonego A.B. jedynie w zakresie określenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności zaliczonego na poczet wymierzonej mu kary, a w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od wyroku Sądu Odwoławczego kasację wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając rażące naruszenia prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia tj.

- art. 424 § 1 pkt.1 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niedokonanie przez Sąd Apelacyjny rzetelnej analizy zarzutu wskazanego w apelacji obrońcy dotyczącego bezpodstawnego stwierdzenia przez Sąd Okręgowy sprawstwa skazanego A.B. odnośnie czynu wskazanego w pkt. 14 wyroku Sądu I instancji, mimo że głównym dowodem były wyjaśnienia M.M. poparte jedynie nielogicznymi wyjaśnieniami oskarżonego M.G.

- art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 2 k.p.k. poprzez niedokonanie przez Sąd Apelacyjny rzetelnej analizy zarzutu wskazanego w apelacji obrońcy dotyczącego bezpodstawnego stwierdzenia przez Sąd Okręgowy sprawstwa skazanego A.B. odnośnie czynów wskazanych w pkt. 16 i 17 wyroku Sądu I instancji, mimo że jedynym bezpośrednim dowodem są wyjaśnienia M.M. nie poparte jakimikolwiek innymi dowodami

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi II instancji o ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w P. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Rozpoczynając rozważania od analizy zarzutów i argumentów przedstawionych w kasacji obrońcy skazanego, należało wskazać, że autor kasacji w całym uzasadnieniu tej skargi skupia się na przedstawieniu odmiennej niż Sądy obu instancji oceny wyjaśnień M.M., nie zgadzając się z taką oceną dokonaną przez procedujące w sprawie Sądy. Jego zdaniem, wyjaśnienia te nie powinny zostać uznane za wiarygodne.

Odnosząc się do treści kasacji należy zauważyć zatem, że jedynie formalnie zaskarżała prawomocne orzeczenie Sądu Odwoławczego. Chociaż bowiem zarzuty sformułowane w kasacji został skierowany przeciwko wyrokowi Sądu Apelacyjnego (poprzez podniesienie zarzutu naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k.), co jest niezbędnym warunkiem formalnym sporządzenia tej nadzwyczajnej skargi, to już uzasadnienie w całości odnosi się do błędnej – w ocenie autora kasacji – oceny

dowodów dokonanej przez Sąd I instancji. Podobnie bowiem, jak w przypadku apelacji, tak i zarzuty kasacji koncentrują się na przeprowadzeniu przez Sąd Okręgowy rzekomo dowolnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie.

Zdaniem obrońcy, „rażące naruszenie prawa procesowego”, którego miał się dopuścić Sąd Odwoławczy, miało polegać na „*nie dokonaniu rzetelnej analizy zarzutów apelacji*”, a zatem w rezultacie, na zaniechaniu przeprowadzenia całościowej kontroli instancyjnej. Jednak z analizy akt sprawy, a także z treści uzasadnień wyroków Sądów obu instancji wynika wprost, że w niniejszej sprawie Sąd Odwoławczy nie naruszył przepisu art. 433 § 2 k.p.k., bowiem rozważył wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w środku odwoławczym. Nie naruszył też przepisu art. 457 § 3 k.p.k., bowiem swoje stanowisko przedstawił w sposób wystarczający w uzasadnieniu własnego wyroku i słusznie uznał, że procedowanie przez Sąd I instancji było prawidłowe. Dowodem na to są wywody zawarte w uzasadnieniu Sądu Apelacyjnego na stronach od 16 do 22. Analiza dokonana przez ten Sąd nie była też ani fragmentaryczna ani jednostronna. Co najistotniejsze z punktu widzenia podniesionych w kasacji zarzutów, Sąd ten odniósł się do wszystkich podniesionych w apelacji kwestii. Stwierdził między innymi, że istota zarzutów sprowadzała się wyłącznie do podważenia wyjaśnień M.M., który obciążał A.B. . Nie sposób nie zauważyć, że podobna sytuacja ma miejsce ponownie w ramach zarzutów podniesionych w kasacji, w tym również w jej uzasadnieniu.

Argumentacja Sądu Odwoławczego uzasadniająca uznanie zarzutów apelacji za nietrafne, jest logiczna i przekonująca. Sąd ten wskazał, iż zarzuty obrazy przepisów postępowania wymienione w apelacji dotyczą wyłącznie tego, że autor apelacji dostrzegał sprzeczności w wyjaśnieniach współoskarżonego M., uznał te relacje za niewiarygodne, a także miał wątpliwości co do ich oceny dokonanej przez Sąd I instancji. Jednak zdaniem Sądu Odwoławczego, analiza dowodów zgromadzonych w oparciu o kwestionowane wyjaśnienia wskazywała na to, że w odniesieniu do zachowań zarzucanych oskarżonemu A.B., są jednoznaczne i konsekwentne. Wbrew pogładowi skarżącego, zachodzące w toku ich składania rozbieżności bądź to zostały w toku postępowania wyjaśnione i usunięte, bądź też, jako dotyczące kwestii drugorzędnych, nie miały żadnego wpływu na treść orzeczenia.

Tak więc konstrukcja kasacji, z pozoru zgodna z regułami zawartymi w art. 523 k.p.k., w istocie – poprzez polemikę z oceną dowodów dokonaną przez Sąd I instancji – zmierzała do ominięcia zakazu kwestionowania ustaleń faktycznych i nie została skierowana od orzeczenia sądu odwoławczego.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

as